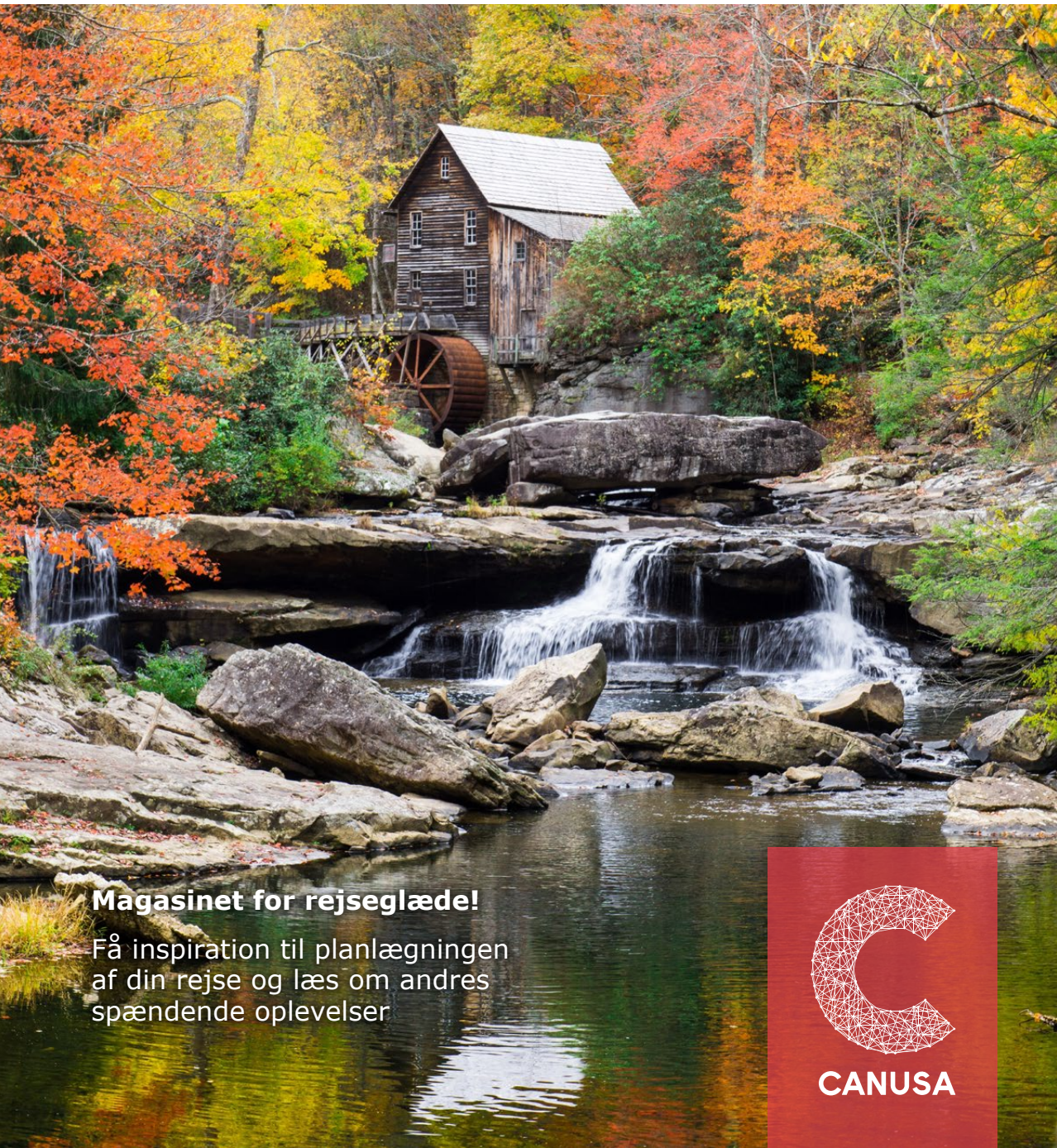

CURIOUS

DANSK CANADISK AMERIKANSK VENSKABSFORENING

DECEMBER 2023 / 03

Magasinet for rejseglyde!

Få inspiration til planlægningen af din rejse og læs om andres spændende oplevelser

CANUSA

Udgivet af:

Dansk Canadisk Amerikansk
Venskabsforening

Oplag:

300

Redaktionen

Anders Friis Knudsen (ansv.)
Torben S. Hvass

Formand:

Anton Petersen
Kåsvænget 31
Strib
5500 Middelfart
antonp@stribnet.dk
M: 5026 3793
T: 6440 2121

Næstformand:

Ole Poulsen
Langgade 21
Lund
8700 Horsens

Kasserer:

Svend Erik Rasmussen
Parkvej 71
5492 Vissenbjerg
M: 4035 0875

Sekretær:

Anders Friis Knudsen
Rugårdsvej 226 G
5210 Odense NV
post@canusa.dk
M: 4243 7347

Torben S. Hvass

Strandlystvej 25
5330 Munkebo
torbensh@gmail.dk

Kontakt:

post@canusa.dk
www.canusa.dk
www.facebook.com/
canusavenskabsforening

MobilePay

853140

Opsætning / Tryk:

Vissenbjerg Tryk
Deslers Grafisk Hus

De i artiklerne fremførte synspunkter er forfatternes og deles ikke nødvendigvis af udgiveren. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og forkorte artikler og indlæg. Eftertryk af op til 50 % af teksten er vederlagsfrit, men i alle tilfælde skal det ske med tydelig kildeangivelse.

INDHOLD

- 1 FORSIDE: FOLIAGE – LØVFALD I WEST VIRGINIA
Foto: Rick Miller, Pexels
- 3 LEDER
Af Anton Petersen
- 4 VANDRETUR PÅ EAST COAST TRAIL I NEWFOUNDLAND
Af Elisabeth Kristensen
- 8 THE BALD EAGLE – ET IKON
Af Torben Hvass
- 12 CANUSA KALENDEREN
- 14 HENRY WADSWORTH LONGFELLOW
Af Anders Friis Knudsen

VIDSTE DU AT...

Haskell Free Library and Opera House / Bibliothèque et salle d'opéra Haskell er bygget på grænsen mellem Stanstead, Quebec, Canada og Derby Line, Vermont, USA. Bygningen har ingen indgang fra den canadiske side af grænsen, men dog en nødudgang. Biblioteket rummer mere end 20.000 bøger på engelsk og fransk og har åbent 38 timer pr. uge.

Foto: Thomsonmg2000, Wikipedia

Så er efteråret over os, med hvad det må bringe os af glæder og sorger.

Den gode traditionelle danske sommer har vi dog haft med fint vejr i perioder og vådt og regnfuldt i andre.

I CANUSA er der mere tørke, når det kommer til at få rejsebeskrivelser ind i vores dejlige blad. Derfor kan vi også kun præstere 16 sider til jer i dette nummer. Har I nogle gode rejseoplevelser fra Amerika-rejser, må I meget gerne dele dem med os andre gennem korte eller længere artikler til bladet.

Vi kan, i CANUSA, dog stadig holde fast i vore traditionelle arrangementer.

Vi havde en dejlig aften i Årup Bio med god mad og en rigtig fin film. Vi var i år ikke så mange, som vi har været ved tidligere år, men det skyldtes for en stor del sygdom.

Når dette blad når ud til vores medlemmer har vi netop, torsdag den 23. november, holdt det sædvanlige Thanksgiving-arrangement i Vissenbjerg Samlingshus. Det er en aften med en fin middag med kalkun, spændende tilbehør og tilhørende vine. Efter middagen er Peter Møller inviteret til at fortælle om en fantastisk og krævende cykeltur han foretog, da han var 65 år.

Den 26. januar 2024 kommer Mette og Jørgen Svenstrup og fortæller om deres tur gennem Nord- og Sydamerika – Rejsen til verdens ende – læs nærmere herom i kalenderen på side 12 i bladet.

Vi slutter foråret med generalforsamlingen lørdag den 16. marts 2024, hvor der efter generalforsamlingen vil være et foredrag ved Christian Friis: Californien og den amerikanske drøm. Mere herom i næste nummer af Curious.

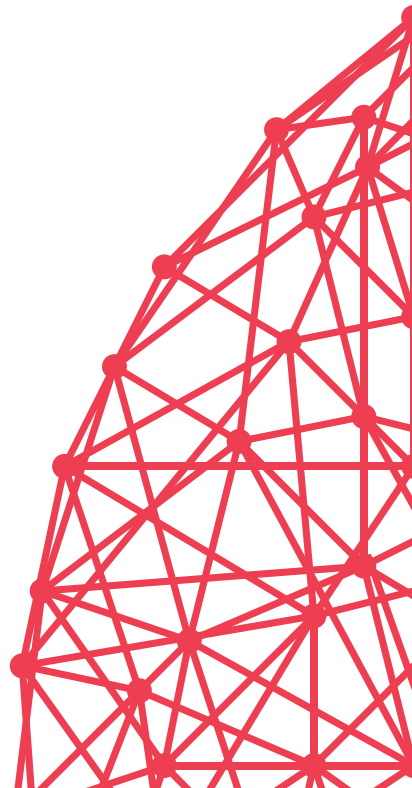
Med dette nummer af Curious ønsker vi alle medlemmer en glædelig jul og et godt nytår.

Anton Petersen

Formand CANUSA

*Af Anton Petersen,
Formand CANUSA*

VANDRETUR PÅ EAST COAST TRAIL I NEWFOUNDLAND

I 2010 da jeg blev 30 år gik jeg West Coast Trail på Vancouver Island. Så nu i sommeren 2023, med lidt forsinkelse pga. Covid 19, var det passende at tage East Coast Trail (ECT) i Newfoundland til min ca. 40-års fødselsdag.

East Coast Trail består af 25 forskellige kyst-ruter fra Cappahayden i syd til Cape Francis i nord samt tre ruter over den østvendte kyst til Topsail Beach. Ruterne sættes sammen med de små by-samfund til en lang rute – på 336 km og en hel del højdemeter. Ruterne er af varieret længde og sværhedsgrad – fra let til anstrengende. De kan tages som dagstur eller vandringer over flere dage. I byerne kan der være en tankstation, et supermarked eller spisested, eller man kan håbe på at møde venlige lokale sjæle, der byder på lidt godt. Jeg har telt, mad m.m. med i rygsækken, så det er kun tøjvask eller vejret, der ville få mig indendørs. Der er officielle teltpladser på nogle af ruterne, men ellers camperer jeg der, hvor jeg nu finder det passende, når kroppen er træt, og der er vand i nærheden. Reglen for at campere er, at man ikke efterlader noget. Så der skal graves et hul til toiletbesøg, og skrald bæres med ud.

Turen til St. Johns blev ekstra spændende, da mit fly var forsinket, og jeg stod uden min rygsæk. Heldigvis ankom den dagen efter, og jeg skulle først begynde på min vandring dag 3. Dagene i St. Johns blev brugt på at købe mad, og via Facebook gruppen ECT-true-hikers fik jeg doneret gas og morgenmad af andre vandrere.

Jeg valgte at gå fra syd til nord, fordi der er mere mennesketomt i Cappahayden og ingen mobildækning. Ruten beskrives dog omvendt.

Mit mål er ikke at gå det hele, men indtil jeg ikke synes det er sjovt mere. I bund og grund er det jo op til en selv, om man bruger en uge eller tre på at gennemføre. Jeg var ikke presset af tid og kunne nyde nuet.

Jeg havde via FB gruppen fundet et lift til Cappahayden af Delores og David, der skulle ned til deres sommerhus som lå tæt på min start.

De første kilometer på ruten var flade og mødet med kysten, klipperne, havet og vinden mindede mig lidt om Danmark – nærmere bestemt Bornholm.

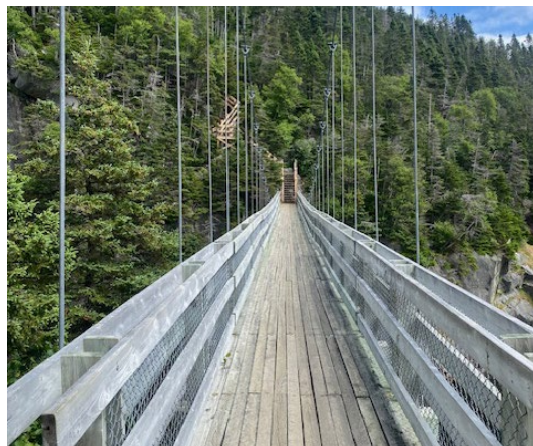
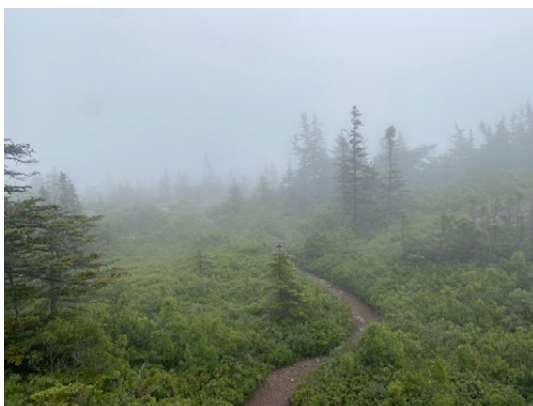
Den sydlige del af ECT har ry for at være mudret og tilgroet, da den ikke er så brugt. Og det levede den bestemt også op til. Jeg erkender at mit valg at vandre i trailsko var en våd fornøjelse. Men mine fødder dur ikke til støvler pga. tendens til vabler, så der blev hoppet fra sten til rødde til sten og tjekket dybde på mudderet med mine vandrestave. Så jeg følte mig lidt som en snegl, der banede sig vej op ad kysten.

De lokale newfoundlandere eller newfiers er utrolig i mødekommende. Da jeg efter min første nat i mit telt kom til Kingman's Cove fik jeg tilbudt hele fem lift gennem byen til næste rute for at slippe at gå 5,2 km på asfalt, Vand og toilet besøg blev også tilbudt. Jeg ved dog, at der er en benzintank og da det er

solskin, synes jeg, at jeg har fortjent en is. Ligeledes synes jeg også, at havet frister til et lille dyp – eller jeg trænger bare til et bad. Hjemme i Sønderborg er jeg vinterbader, men de lokale mener, at havet er for koldt, og jeg kan bade i en flod ved kirken i Fermeuse.

Jeg siger ja til det femte lift og på min vej videre møder jeg Mary, som sidder ved sit hus. Hun anbefaler, at jeg camperer bag hendes hus ved Clear Cove. Efter opfyldning af drikkevand og endnu en is går jeg ned og slår lejr. Kl. 18.00 kommer hun forbi med nabodamerne og vi går op på North Head for at se hvalerne. Da vi kommer ned igen, har jeg fået selskab af et lokalt par og deres hund, Blueberry. De er også undervejs på ECT og kombinerer det med bil. De giver tips til min vandring i morgen, da de lige har gået den.

Generelt var der ikke mange vandrere undervejs, og jeg mødte i gennemsnit i den sydlige del 1-2 personer om dagen, og de gik i modsat retning, så mødet med de lokale giver en god følelse af trykthed.

En del af ruten kan ikke vandres, da en lokal ikke ønsker, at man vandrer på hans jord. Så for at nå til Ferryland, må jeg op på hovedvej 10. Efter 1 kilometer bliver jeg tilbudt et lift af en lokal, Darla, som er aktiv på FB. I bilen er der også to andre vandrere. De skal videre nordpå. Jeg bliver sat af ved den lokale butik, da jeg ikke har mere mad. Darla arbejder ved gavebutikken ved fyrtårnet i Ferryland, og hun siger, jeg kan sætte min rygsæk af ved hendes kolleger, når jeg går ud til fyrtårnet (5 km tur/retur). Pigerne i butikken giver mig også lov til at oplade min powerbank og det ender med, at jeg få arrangeret et lift fra enden af næste etape, så jeg ikke skal gå 5 km på asfalt.

Jeg vågner op til regnvejr. Dagens etape er "anstrengende" i sværhedsgrad og på små 20 kilometer. Efter 10 min er jeg gennemblødt. Men jeg ved, at der er en hytte halvvejs på ruten. Hytten er lokalt ejet, og der er et skilt, hvor der står "Leave it as you found it". Så hvor heldig kan jeg være, at den dag det regner, er der en hytte at gemme sig i. Det er lidt dyrt i strøm på mobilen at være alene i hytten.

Dagen efter er det tørvejr ud til Cape Broyle, men træer og buske er våde og da stien ikke er vedligeholdt, betyder det mere mudder og langsom fremad for ikke at synke i. Jeg ender på en tankstation igen og nyder et stykke varm pizza, mens min mobil får lidt strøm. På vej gennem byen får jeg et lift af Danny. Og videre går det mod nord.

NATUR HØJDEPUNKTER

En af højdepunkterne på ECT er bl.a. Berry Head Arch, La Manche suspension Bridge og the Spout. (Jf. fotos.) Og vandrer du tidligere på året, kan det også være, at du ser isbjerge samt selvfølgelig hvalerne.

På min vej mod nord møder jeg igen regnvejr og efter otte nætter i telt tager jeg to nætter i Witless Bay i Bear Cove Inn og en tiltrængt hviledag. Jeg er den eneste gæst. Så jeg nyder roen, et bad og jeg får lov til at vaske mit tøj.

I Bay Bulls kombineres min vandring med mødet med havet. Jeg tog på søpapegøjesafari og så et enkelt glimt af en hval. Hvalsæsonen er ved at være slut, men jeg har set dem fra kysten i syd.

Vejret arter sig, da jeg har tre vandredage forbi "the Spout". Turen indtil Petty Harbour og Maddox Cove er fantastisk. Her overnatter jeg i en lokal baghave, som er tilbudt via FB. Så det er den rene luksus at kunne sige ja

tak til. Vejret arter sig fortsat, og udsigten til Cape Spear – Nordamerikas østligste punkt, er i solskin. Der er flere mennesker, da det er muligt at køre dertil. Men på etappen ind til St. Johns er det gråvejr og ruten er mennesketom og ingen udsigt efter 200 højdemeter. De 6,8 km på asfalt ind til St. Johns fra Fort Amherst føles ekstra lange, men min luksus af et Airbnb gav ny energi. Badekar er bare det bedste efter en vandretur.

Jeg tager gæstfriheden fra Newfierne med mig. For uden de lokale ville det være mere svært at færdes på kysten, som vandrer uden bil.

Så tak til de lokale – for kørsel, drikkevand og toiletbesøg samt for at vedligeholde ruterne.

Det var et fantastisk møde med East Coast Trail.

THE BALD EAGLE – ET IKON

Hvis man interesserer sig bare det mindste for USA, eller planlægger at besøge landet, er noget af det første, man støder på, The Bald Eagle.

Allerede når der søges om et ESTA dokument, møder man ørnen!

Ørnen optræder på mønter, pengesedler, flag og som flagknop på flagstænger, i firmalogoer, i militære sammenhænge, ja mulighederne for at støde på den, er utallige.

Hvad er der så med den ørn?

Allerede de tidligste indianerne betragtede ørnen som noget særligt, idet den for dem, symboliserede styrke, mod og ære. Den anses også, som det helligste dyr, fordi den kan flyve over skyerne med bønner og ønsker til – Wakan Tanka, Universets hellige og samlende kraft, ifølge siouxindianerne i Nordamerika. Det hellige, Wakan, ansås for at være det centrale element og den grundlæggende egenskab i alle fænomener og levende væsener. (kilde: Den Store Danske).

I 1782 blev The Bald Eagle så valgt som U.S. national symbol. Benjamin Franklin havde hellere set, at den vilde kalkun var blevet valgt, idet han mente, at The Bald Eagle "is a bird of bad moral character" idet den stjæler bytte fra andre fugle! Men det blev altså ørnen der vandt! Og Amerikanerne elsker ørnen!

Ørnen Historisk set

I 1782, var der i hele det nordlige USA og Alaska, ifølge The American Eagle Foundation, ca. 100.000 par ynglende Bald Eagles!

Dette antal holdt dog ikke længe, idet jægere ofte skød dem for deres fjer, eller simpelt hen bare for sjov! Gift var også en stor årsag til tilbagegangen!

Ørnene blev skudt, fordi man mente, at de tog husdyr samt de laks, som var et stort tilskud til kosten. Dette medførte at "the Alaska Territorial Legislature" i 1917 udlovede dusør for nedskydning af ørne! Der blev udbetalt dusør for i alt 120.195 ørne! Der er sikkert skudt mange flere uden udbetaling af dusør (kilde: the Alaska Department of Fish and Game). Dusørsystemet blev først ophævet i 1953. Da Alaska blev en selvstændig stat i 1959, kom Bald Eagles under "The Federal Bald Eagle Protection Act," og det blev forbudt at handle ørne og dele af ørne, inklusiv fjer!!

Giften DDT, som i 1940'erne blev brugt med "rund hånd," var dog den største katastrofe for ørnene. Og ikke kun ørnene, men alle rovfugle, da de jo ligger øverst i fødekæden. Giften kom, via udvaskning, ud i vandløb og hermed i fiskene, som er ørnenes vigtigste ernæringskilde. Også andre rovfugles byttedyr optog giften, så problemet var aktuelt for alle rovfugle – på VERDENSPLAN! DDT slår ikke fuglene ihjel, men når det kommer i hunnernes blodbaner, bevirker det, at de æg de lægger, får en meget tynd skal. Æggene er så skrøbelige, at de går i stykker under rugning! I slutningen af 1950'erne blev man for alvor klar over DDT's skadelige

Egne oplevelser med Bald Eagles

Når det nu er gået så godt, med at få Bald Eagles tilbage, er det så noget man bare lige kan forvente at se på sin vej? Både ja og nej!

Jeg har hele livet interesseret mig for rovfugle. Det blev især spændende, da Havørnen genindvandrede i Danmark i 1995. Havørnen er meget nært beslægtet med Bald Eagle, den er bare større og har ikke hvidt hoved.

Da vi begyndte at rejse rundt i USA/Canada, håbede/forventede jeg selvfølgelig at se Bald Eagles. Men så nemt går det nu ikke! Vores første tur gik til Canadas Nationalparker – her måtte de da sidde tæt. Det havde vi jo set på National Geographic! Efter at have kørt rundt i parkerne, uden at se ørne, var håbet svundet ind. Det var der så ikke noget at gøre ved. Canada er jo smukt, og vi kørte videre med uforrettet sag. Naturen er flot.

virkninger, og man begyndte at reducere mængderne op gennem 1960'erne. DDT blev totalt forbudt i 1972.

Jagten og giften DDT, var katastrofal for ørnene, og i midten af 1960'erne blev der kun registreret 417 par i de nedre 48 Stater.

Med de tiltag, der er foretaget mht. gifte og jagt, er The Bald Eagle heldigvis kommet stærkt tilbage! De største trusler i dag er blyforgiftning, optaget fra hagl i byttedyr, og der opfordres til, ikke at bruge ammunition med blyhagl – disse bruges ikke længere i Danmark.

En anden trussel er vindmøller. Mange ørne bliver dræbt ved kollision med vindmøller, og der laves "afværgeforanstaltninger," for at lede ørnene uden om vindmølleparker!

Ved hjælp af alle disse tiltag er The Bald Eagle kommet så stærkt tilbage, at den i februar 2022 blev taget af Vermonts "State Endangered and Threatened Species," list.

Endelig en dag kom vi til en lille by i bjergene, hvor vi stoppede for at shoppe lidt. Da vi stiger ud af bilen ved nogle graner, ser jeg op. Og der sidder så en ørn lige over hovedet på os! Ikke lige forventet inde i en by! Vi så endnu en ørn et par dage senere – også ved en by!

Vi har besøgt Yellowstone National Park fire gange. Her var vi så heldige på vores første tur at finde et par Bald Eagles ved Madison River. Vi så dem i samme område hver dag i de dage, vi var i parken. Det var en stor oplevelse hver gang.

Da vi besøgte parken igen, et par år senere, var det selvfølgelig min plan at se til ørne igen. Karen rystede dog på hovedet og mente, det ville være umuligt at finde dem igen. Ikke desto mindre kørte vi ind i parken inden solopgang og parkerede ved Madison River under nogle høje graner. Vi havde mad og kaffe med! Der er ret koldt i Yellowstone om morgenen i september, så det var en kølig affære. Efter solnedgang ville vi videre, der var ingen ørne over floden. Jeg skulle lige strække benene og

stod ud af bilen, og så op mod solen som nu varmede lidt. Til min store glæde og overraskelse, sad begge ørne i træet over bilen! Mission completed!

De to følgende gange vi besøgte Yellowstone fandt vi ørneparret ca. samme sted ved floden. Jeg snakkede med Rangerne ved West Yellowstone, og de kendte også ørneparret.

Sluttelig vil jeg fortælle om en lige så sjov oplevelse med ørnene. Vi var denne gang taget til sydstaterne, og var på vej til Pensacola. Vi

var stoppet på en rasteplads med en infokiosk, og her fik vi oplyst, at vi kunne komme på en tur ud i sumpen og se alligatorer. Vi kørte ud til adressen, men de skulle lige have fat i en bådfører, så vi satte os til at vente. Jeg spurgte, nærmest for sjov, om de nogen sinde så Bald Eagles i sumpen! Ja da, de plejer at komme ved denne tid og sætte sig i træerne ved bådstedet! Jeg troede de tog gas på mig, men efter kort tid kom parret og satte sig i de nævnte træer, helt tæt på. Det havde vi ikke ventet! Vi så i øvrigt ingen alligatorer i sumpen, men erstatningen var fin!

CANUSA KA

SPISNING OG FOREDRAG

📅 **Fredag den 26. januar 2024 kl. 18.30-21.30**

📍 **Vissenbjerg Samlingshus, Vestergade 8, 5492 Vissenbjerg**

📧 **Tilmelding: post@canusa.dk, tlf./SMS 4243 7347 (senest 20. januar 2024)**

💰 **Pris: 100,- kr. for medlemmer / 125,- kr. for ikke-medlemmer**

Kl. 18.30: Middag

Kl. 19.30: Efter middagen foredrag v. Mette og Jørgen Svenstrup: Rejsen til Verdens Ende
En levende billedfortælling med kulturelle højdepunkter og vilde, udfordrende naturoplevelser på en 50.000 km lang rejse gennem nogle af verdens mest øde egne i Nord- og Sydamerika.

Vi drejer af landevejen fra New Foundland færgen i Labrador mod Goose Bay. 500 km forude på egen hånd i vildmarken. Skræmmende. Og bilen begyndte at drille, så vi ikke kunne klare os med den planlagte benzin.

I sommeren 2017 kørte vi igen på eventyr i den nu 27 år gamle folkevogn, der 10 år tidligere bragte os jorden rundt sammen med vores 3 døtre. Denne gang er rejsen alene og ikke jorden rundt, men til verdens ende – fra Halifax, New Foundland og øde Labrador i Canada til endnu mere øde Ushuaia i Patagonien i det sydligste Argentina.

Foredraget er en ærlig beretning om at rejse alene og længe væk fra sine børn og børnebørn, om at klare sig som rejsende med et fattigt spansk og uventede udfordringer i en gammel bil, der puster i den tynde luft. Men også om glæden ved tosamheden, livet, eventyret og de vildeste naturoplevelser bl.a.

sammen med slægtninge i vores amerikanske familie, som blev skabt, da Jørgens bedstemors bror udvandrede til Amerika i starten af 1900-tallet.

De omtaler os som fremmede og det er tydeligt, at vi er gæster til rigtigt rodeo i Circle, Montana. Rodeo er meget mere end et show. Det er en kulturbærer som børn oplæres i tidligt. Og for os en kæmpe oplevelse og noget at tænke over.

LENDEREN

ÅRSMØDE MED GENERALFORSAMLING OG FOREDRAG

📅 **Lørdag den 16. marts 2024 kl. 12.30-16.00**

📍 **Strib Fritids- og Aktivitetscenter, Ny Billeshavevej 1-3, 5500 Middelfart**

📧 **Tilmelding: mail til post@canusa.dk tlf./SMS: 4243 7347 (senest 10. marts 2024)**

Kl. 12.30 Frokost

Kl. 13.30 Generalforsamling ifølge vedtægterne:

1. Valg af dirigent
2. Valg af stemmetællere
3. Bestyrelsens beretning
4. Regnskab
5. Budget, herunder fastsættelse af kontingent
6. Valg af bestyrelsesmedlemmer og suppleant
På valg er bestyrelsesmedlemmerne Ole Poulsen, Svend Erik Rasmussen og Anders Friis Knudsen samt suppleant Søren Svane Larsen
7. Valg af revisor og suppleant
8. Indkomne forslag
9. Eventuelt

Hvert medlem/husstand der ikke er i kontingentrestance, er berettiget til at deltage i generalforsamlingen og kan der afgive én stemme.

Kl 14.30 – 16.00 Foredrag v. Christian Friis:
Californien og den amerikanske drøm.

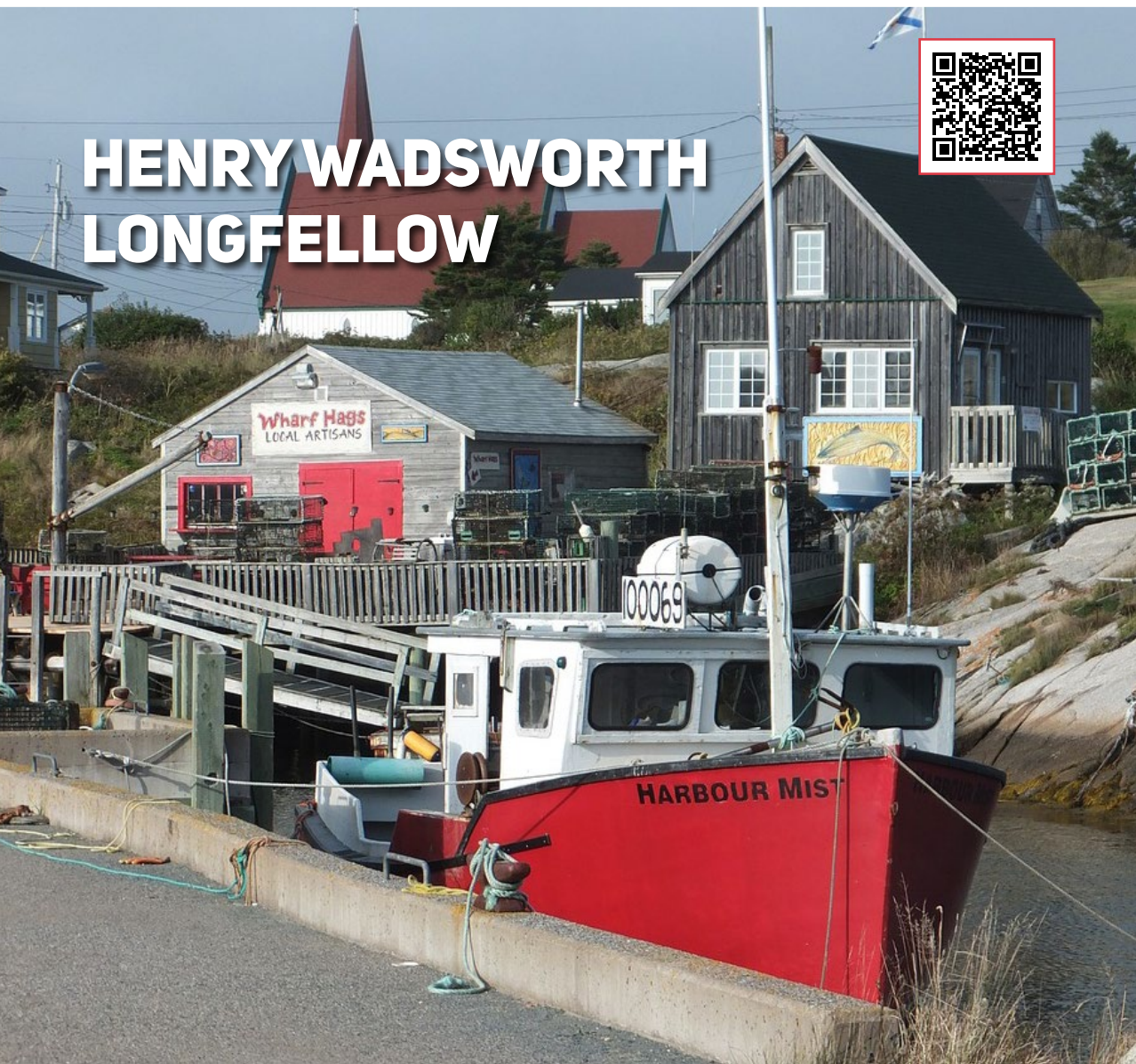

Three men and one woman panning for gold during the California Gold Rush.

Mindeord

Tove Moldrup Petersen døde efter nogen tids sygdom den 8. november 80 år gammel. Tove havde med sin mand Anton, der er formand for CANUSA, været på flere rejser til USA og Canada. Hun har skrevet flere artikler i Curious og bidrog gerne med billeder og oplevelser fra rejserne til andre medlemmer af CANUSA. Tove vil blive savnet ved vores arrangementer. Tove efterlader sig foruden Anton også børn og børnebørn. Æret være Tove Moldrup Petersens minde.

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

Fra tid til anden er jeg stødt på navnet Henry Wadsworth Longfellow. Han nævnes i amerikansk litteratur som en af de store nationalromantiske digtere, men hvem var han?

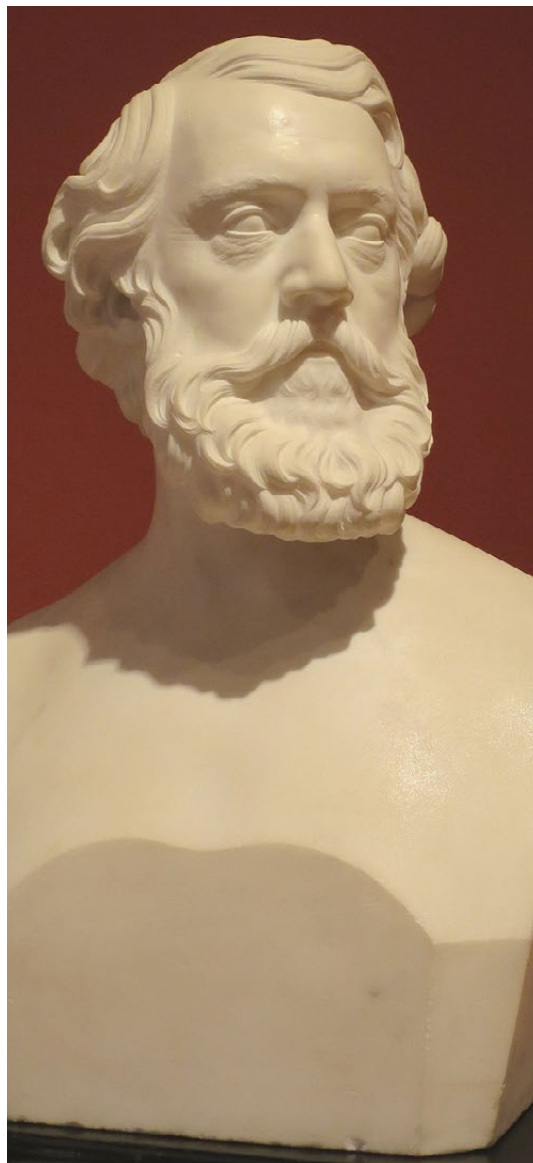
Han var født i 1807 i Portland, Maine og dimitterede fra Bowdoin College allerede som 18-årig. Efter nogle års studier i Europa blev han i 1829 professor og bibliotekar samme sted. I midten af 1830'erne blev han professor ved Harvard University og levede til sin død i 1882 i Cambridge, Massachusetts. Som digter er han navnlig kendt for *The Song of Hiawatha* (1855), men har også skrevet digtsamlingerne *Voices of the Night* (1839) og *Ballads and Other Poems* (1841), hvori digtet *The Village Blacksmith* indgår.

Indtil for nylig havde jeg ikke læst noget af denne amerikanske forfatter. Men i amerikansk litteratur er han en af de store nationalromantiske forfattere. For nogle måneder siden stødte jeg så på hans navn i bogen *Nationale Drømme* af Michael Böss. I denne læseværdige bog om Canadas historie beskrives, hvordan den fransktalende befolkning i Acadien – den tidlige franske koloni i Nova Scotia/New Brunswick – blev mødt med mistænksomhed fra den engelske kolonimagt. Mellem 1755 og 1764 blev omkring 11.500 acadiere deporteret fra de canadiske kystprovinser til en række af tidens øvrige britiske kolonier. I dag regnes mere end 800.000 af Louisianas befolkning som efterkommere af acadierne. En del af acadierne vendte tilbage til Canada og slog sig navnlig ned i Nova Scotia og New Brunswick, hvor mere end halvdelen af Canadas 300.000 acadiske efterkommere lever i dag.

Evangeline

I 1847 – næsten 100 år efter deportationen – skrev Longfellow digtet *Evangeline*. De, der har haft oldtidskundskab i gymnasiet vil have mødt de daktyliske hexametre, Longfellow benytter i det lange digt. Verseformen gør det lettere at læse digtet, end jeg havde forventet.

Evangeline er en åndeløst spændende beretning om den purunge pige *Evangeline*, der på sin bryllupsdag skilles fra sin tilkommande i landsbyens lille acadiske kirke. I digtet

skildres acadierne uskyld, den fromme *Evangelines* tapperhed og hendes livslange kærlighed til *Gabriel*.

Gennem digtet følger vi hendes livslange rejse i sin søgen efter den elskede *Gabriel*. Bedst som vi tror, hun møder ham, forsvinder han igen.

Uden at afsløre dramaet bringes her den smukke sekvens, der afslutter det:

PP Danmark
PostNord

Bliv medlem af
Dansk Canadisk
Amerikansk
Venskabsforening
Læs mere på
www.canusa.dk

Foto: Statue af Evangeline, Grand Pré, Nova Scotia

*Still stands the forest primeval; but under the shade of its branches
Dwells another race, with other customs and language.
Only along the shore of the mournful and misty Atlantic
Linger a few Acadian peasants, whose fathers from exile
Wandered back to their native land to die in its bosom.
In the fisherman's cot the wheel and the loom are still busy;
Maidens still wear their Norman caps and their kirtles of homespun,
And by the evening fire repeat Evangeline's story,
While from its rocky caverns the deep-voiced, neighboring ocean
Speaks, and in accents disconsolate answers the wail of the forest.*

Digtet, der fortjener at blive læst i sin helhed, findes her:
<https://poets.org/poem/evangeline-tale-acadie>

Måske er her læsning, hvis turen går til Nova Scotia, New Brunswick
eller endda langs Mississippi og til Louisiana mod syd.

